

Sander verdient zijn sporen

Toon Hagenaar bij Bravenewbooks

Sander verdient zijn sporen
Sanderijn en het rode slijmspoor
Lange Harry en het spoor van de Dood
Pimpernel in de schaduw van het spoor
Maarten op een doodlopend spoor
Miryèm komt iets op het spoor

Eerste druk, augustus 2012 bij FreeMusketeers onder de titel:

Sander en het mysterieuze wapen

Tweede druk, augustus 2016 Bravenewbooks

© Toon Hagenaar

Illustratie voorkant: Gusta Calle

Kaart: Toon Hagenaar

Corrector: Marja van der Linden

ISBN: 9789402153255

Uitgeverij: Bravenewbooks.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets van deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welke niet strikt privé van aard is.

Sander

verdient zijn sporen

Toon Hagenaar

HET ZWARTE SPOOR BOEK 0

Een
De Hunkering

Glinstering

De vlammen in de smederij laaien hoog op wanneer smid Idalis de blaasbalg druk op en neer beweegt. Vandaag heeft hij een extra groot vuur nodig.

‘Sander!’ roept Idalis. ‘Neem jij het van me over?’

Een tienjarige jongen rent door de smederij naar de blaasbalg toe. Hij is de oudste zoon van de smid. Zijn vlasbruine haarkrullen dansen en lijken net zo blij te zijn als de jongen die naar de blaasbalg rent.

Sander en zijn achtjarige broer Maarten mogen van hun vader nooit te dicht bij het vuur komen. Dat het dit keer wel mag, is bijzonder voor hem. Wanneer hij de blaasbalg bij de handvatten beetpakt en bedient, richt hij zijn ogen op het vuur, benieuwd naar wat zijn vader gaat maken.

De vlammen laaien opnieuw hoog op en zorgen ervoor dat de wangen van de smidszoon nog roder kleuren dan ze al zijn. De hitte van het vuur wordt ondraaglijk voor de jonge knaap. Hij draait zijn hoofd weg. Het grote vuur zet de smederij in een warm licht en laat de schaduwen op de muren dansen als spelende kinderen.

In zijn linkerooghoek meent hij iets te zien. Snel draait hij zijn hoofd die richting uit. Even denkt hij dat het komt doordat hij in het vuur heeft gekeken.

... daar – daar is het weer...

In een van de donkerste hoekjes van de smederij ziet hij een weerschijn, iets wat door het vuur weerkaatst wordt. Gedachten schieten als snel afgevuurde pijlen door zijn hoofd.

... daar – in die hoek – daar kan nooit iets liggen – zeker niet iets wat glinstert – vader legt er enkel maar afval neer – samen met Maarten alles nog schoongemaakt – gisteren of eergisteren...

Zonder er erg in te hebben laat hij de handvatten van de blaasbalg los. Hij heeft al enkele stappen in de richting van het hoekje gezet als zijn vader tegen hem roept: ‘Hé! Waar ga jij naartoe? Blijf op je plek!’

Sander schrikt. Hij ziet waar hij staat, loopt snel twee passen terug, grijpt de handvatten zonder hapering vast en begint ze opnieuw druk op en neer te bewegen, maar hij is er met zijn gedachten niet meer bij.

Het hoekje van de smederij vult zich voor de tweede keer met de vreemde gloed. Hierdoor wordt het rood gekleurd alsof de zon er zelf in ondergaat. De jongen kan niet voorkomen dat zijn ogen iedere keer weer naar die plek afdwalen.

Wanneer zijn vader zich beweegt, ziet Sander dat er een grote schaduw over het hoekje valt. Zijn vader lijkt wel een reus.

... hoe kan ik daar een rode gloed zien – er valt helemaal geen licht op die plek...

‘Nou, komt er nog wat van!’ brult zijn vader voor de tweede keer die morgen.

De schreeuw helpt de zoon om opnieuw te ontwaken uit zijn dagdroom. Automatisch bedient hij de blaasbalg en zowel vader als zoon ziet dat het vuur weer opgerakeld wordt. Gelijk met het vuur vlammen ook de gedachten van de smidszoon weer hoog op.

... zal ik ernaartoe lopen – mag vader weten dat ik...

Verder denken lukt niet meer omdat hij een onbekende kracht aan hem voelt trekken, zoals ijzer naar een magneet. De kracht wordt groter. De druk op zijn voeten om een stap te zetten, neemt toe.

‘Oké, jongen. Stop maar even, zo is het heet genoeg.’

De zoon hoort zijn vader niet. Hij blijft de blaasbalg druk op en neer bewegen.

‘Sanderrrr!’

Verbaasd kijkt de jongen zijn vader aan.

‘Je moet eens leren te werken wanneer je moet werken en te stoppen wanneer je moet stoppen,’ lacht vader en hij strijkt met zijn hand door de krullen van zijn zoon.

Zonder het te laten merken, dwalen de ogen van de jongen door de smederij op zoek naar de rode glinstering. Opnieuw nemen zijn gedachten bezit van hem.

... wat gebeurt er met me – waarom heeft vader niets verteld – hij vertelt altijd wat hij maakt of wat er gebeurt in de smederij – de hele morgen doet hij al zo raar en geheimzinnig – zou moeder iets weten...

‘Bedankt, Sander. Zonder jouw hulp was het nooit gelukt.’

Nu hij de handvaten van de blaasbalg heeft losgelaten, voelt Sander zijn bovenarmen. Met zijn handen wrijft hij erover tot ze minder pijn doen. Hij blijft nog wat treuzelen.

Dit wekt bij zijn vader opnieuw ergernis op. ‘Heb je niets beters te doen!’ zegt Idalis nors.

Het smidsvuur verlicht het gezicht van de smid. De gloed van het vuur kleurt het, waardoor het lijkt of de smid kwaad is.

Sander weet beter. Toch kijkt hij zijn vader verbouwereerd aan. Daarnet heeft hij zo goed geholpen en nu wordt hij zomaar zonder enige aanleiding weggestuurd.

... zou het te maken hebben met wat er in het hoekje ligt – iets wat vader daar verstopt heeft – iets wat ik niet mag zien...

Sander stelt zijn vertrek uit. Hij loopt door de smederij en stelt de vraag die al enkele minuten op zijn lippen brandt: ‘Wat gaat u maken, vader?’

Even ziet Sander een lichte aarzeling. De lippen van de smid gaan van elkaar. Uit de mond van zijn vader klinkt enkel maar gemompel waar hijzelf niets uit op kan maken.

... wat is er aan de hand – vader vertelt altijd honderduit – waarom nu dan niet – wat voor opdracht heeft hij gekregen – van wie...

Hij probeert zich te herinneren wie er de laatste tijd in de smederij geweest zijn. Alleen kan hij zich niemand herinneren die met een speciale opdracht is gekomen.

Smid Idalis wordt knorrig. ‘Heb je me niet verstaan? Vooruit, ga iets doen! Ga eventueel samen met je broer naar het kasteel om te kijken naar de wisseling van de wacht.’

Sander is sprakeloos. Hij kijkt zijn vader met open mond aan.

... we mogen nooit naar het kasteel en al helemaal niet om naar de wisseling van de wacht te gaan kijken – moeder vindt het te druk – het is te gevaarlijk, zegt ze zo vaak...

Zijn vader duwt hem naar de deur. Sander probeert over zijn schouder te kijken. Vanwaar hij staat, kan hij het donkere hoekje in de smederij echter niet meer zien.

Ontwaken

Drup, drup, drup, drup.

De druppels die zich gevormd hebben aan de zoldering van de donkere krocht vallen om beurten uiteindelijk in het ondergrondse meer. Tijd speelt hier geen enkele rol, want er is geen dag en er is geen nacht. De tijd kan niet afgemeten worden aan het druppelen van het water in het meer. De druppels kunnen geteld worden, maar dat zegt niets over de tijd die verstrijkt tussen het vallen ervan. Er kan een seconde, een minuut of een uur voorbij zijn gegaan. Daarnaast zou dit tellen extra bemoeilijkt worden, omdat overal in de grot meerdere echo's weerklinken van het druppelende water.

Aan de zoldering vormt zich een grote druppel tot het gewicht te zwaar wordt en hij moet vallen. Hij treft een machtig groot beest dat daar ligt te slapen, precies midden op de kop, tussen de ogen. De druppel spat uit elkaar. De spetters lopen als tranen over de uitpuilende ogen, langs de vooruitstekende neus naar de mondhoeken, waar ze door de inademing naar binnen gezogen worden.

Een siddering loopt van voor tot achter door het omvangrijke lijf. Traag heft het wezen zijn kop op en het schudt alsof het een paard in de ochtendwei is de onechte tranen van zich af. Een van de uitpuilende ogen gaat langzaam een stukje open. Het oog lijkt op dat van een kikker. Geen ronde pupil, maar een spleet die overlangs loopt en zich breder en smaller kan maken.

De oogbollen staan bijna los op de kop. Net of het luchtbellen zijn die op het water drijven en van onderaf omhoog geduwd worden. Het oog dat open is, kijkt spiedend om zich heen, omdat het weet dat het niet de druppel alleen is geweest die haar heeft wakker gemaakt.

Het is een bewustzijn, een soort van alertheid.

Door het grote, gladde lichaam golft een nieuwe huivering, maar nu is het geen reflex, maar een uitrekking van het lichaam dat ZIJ genoemd wordt.

De ademhaling gaat iets sneller. Met opgeheven kop en een open oog speurt ze de grot af zonder werkelijk te kijken.

Dat wat ze wil zien, bevindt zich niet in de grot.

Vanuit het niets klinkt een stem op.

‘OEAH,’ dreunt het door de krocht.

De wanden trillen van het harde geluid. Jarenlang opgestapeld stof dwarrelt als sneeuw naar beneden.

‘Wat heeft mij doen ontwaken?’

... gezang...

Dit klinkt enkel in haar hoofd op. Het is een stem die het wezen niet kent. Een vreemde stem, maar niet zo vreemd voor haar, want ze heeft al eerder vreemde dingen meegemaakt. Daarbij komt dat ZIJ meerdere ogen her en der verspreid heeft liggen over diverse werelden waarmee ze de wacht kan houden. Echter, dit keer is ze verbaasd dat de stem alleen in haar hoofd opklinkt en niet in de ruimte zelf waar ze ligt.

Langzaam richt ze haar hoofd op. Ze kijkt verschillende kanten uit of ze ook maar iets kan ontdekken van de herkomst ervan. Maar op het weinige licht na dat hier weet door te dringen, kan ze niets anders ontwaren. Geen enkele aanwezigheid, zelfs niet van een geest.

‘Gesssang?’ vraagt ze daarom, benieuwd of de stem nog een keer van zich zal laten horen.

... heb je het geluid dan niet gehoord...

Nu is ZIJ er zeker van. Het zit in haar hoofd, maar het is niet de stem van haar geweten, want anders had ze dat allang in de gaten gehad. Het is een stem met een ander timbre.

... het geluid van oude metalen die samengevoegd worden door een meester-smid...

Om de een of andere reden kan ze de stem niet achterhalen. Wanneer die nog lang in haar hoofd zal blijven rondspoken, zal ze hem een naam moeten geven, maar hoe geef je iemand of iets wat je niet kent een naam?

‘Het sssingen. Je hebt gelijk. Het sssingen van de metalen. Het sssamenssssmelten van oude krachten. Hoelang issss het geleden dat ik die geluiden gehoord heb. Nu passss weet ik wat ik al die jaren, ja sssselfsss eeuwen gemissst heb.’

... oude tijden herleven...

Het grote beest spint als een kat, kronkelt zich in velerlei bochten van genot.

‘De voorsssspelling. De voorsssspelling komt dichterbij. Oude metalen worden nieuw. Wapenssss worden gewrocht op de oude wijsse.’

De kop komt zigzaggend omhoog.

... de linkshandige...

‘De linkssshandige moet geboren sssijn. Ooit sssal hij het nieuw ssssamengevoegde metaal oppakken. Nu niet, daarvoor isss het nog veel te vroeg.’

Met een brede glimlach op haar snuit legt het grote wezen haar kop neer op de vele kronkelingen onder haar. Dit omdat ze blij en opgetogen is door het geluid, maar ook omdat ze een naam heeft bedacht voor degene die in haar hoofd tegen haar praat.

‘Ik sssal je mijn tweede sssstem noemen.’

... mij maakt het niet uit hoe je me noemt – zolang ik maar bij je mag blijven...

‘Dat mag je. Heel graag sssselfssss. Maar waar kom je vandaan?’

... dat kan ik niet vertellen – ik ben zo lang op zoek naar jou geweest en ik ben blij je gevonden te hebben...

‘Wassss dat sssso moeilijk?’

... ja – wie verstopt zich nu in een grot als deze – het is dat ik veel doorzettingsvermogen heb...

De rust keert terug in de grot. Het is net of er niets gebeurd is. Toch blijft ZIJ waakzaam.

Door de spelonk waart later die dag een rood licht rond. Net of er iemand met een toorts rondloopt. Maar er is niemand. Alleen de grote ogen bewegen.

‘Issss het gebeurd?’ vraagt ZIJ zich hardop af.

... het moest toch gebeuren...

‘Het issss gebeurd.’

... is er iets veranderd...

‘We hopen het, maar ik weet het niet.’

... misschien zullen we het nooit weten...

‘We komen het altijd te weten! Laten we het besssste ervan hopen.’

... hoop – je spreekt van hoop – is die er dan...

‘Ga nou maar weer sssslapen.’

... heb je het gepoot...

‘Het issss.’

... je bedoelt te zeggen dat er niets meer te veranderen is...

‘Pressssiessss.’

... dan kunnen we er inderdaad maar het beste van hopen...

‘Laten we dat doen en laat me nu met russia.’

... maar ik heb er niets van gemerkt – het ging zo ongemerkt – het was voorbij voordat ik er erg in had...

‘Meer tijd wassss er niet voor nodig.’

... weet je dat zeker...

'Heel sssseker.'

... dat rode licht – had dat er iets mee te maken...

'Misssssssschien!' klinkt het raadselachtig.

... aha, dat was het dus...

'Dat heb ik nooit gessssegd.'

... maar je ontkent het ook niet...

Opnieuw stilte.

Het grote beest verlegt een deel van haar lichaam. Ze geeuwt. Afgesleten gele tanden worden zichtbaar. Zij sluit haar bek, vlijt zich neer als een deken die op een bed gelegd wordt en zo slaapt ze ongestoord in.

... ik zag iets roods...

Geen reactie.

... nu maar hopen dat de voorspelling werkelijk uitkomt – ik ben niet voor niets zo ver gereisd...

Gezang

In een achterafstraatje van de hoofdstad Totoka ligt de smederij van Idalis. Het woonhuis zit gedeeltelijk aan de smederij vast. Tussen de smederij, het schuurtje en het huisje ligt een binnenplaatsje waar een klein gedeelte is ingericht als groentetuin.

Sander, die net door zijn vader de smederij uit geduwd is, loopt hier doelloos over heen en weer. Zijn vlasblonde krullen dansen niet meer. Kwaad trapt hij een steentje weg.

Wanneer hij iets roods ziet, stopt hij met lopen. Hij zakt door zijn knieën, pakt het bloemetje vast en lijkt er aandachtig naar te kijken. Maar de gedachten van de jongen zijn ergens anders en vinden geen rust.

... waarom doet vader zo geheimzinnig – wat is hij toch aan het maken – voor wie wordt het – ik moet terug – ik moet het dit keer van dichtbij zien – die rode gloed...

De kleur die Sander gezien heeft in de smederij blijft als een wolk hangen in zijn gedachten en lost niet op door de zon die schijnt. Zonder er iets van te merken knijpt hij het bloemetje tussen zijn duim en wijsvinger fijn.

In de smederij gaat het geluid van hameren en sissen door. Nu zijn zoon weg is, begint Idalis zelfs een liedje te fluiten. Het smeedwerk waar hij aan bezig is, nadert zijn voltooiing. Sander heeft hem goed geholpen. Met de hulp van zijn zoon heeft de smid het weer voor elkaar gekregen om twee metalen die moeilijk met elkaar te verbinden zijn, samen te voegen.

Idalis lacht in zichzelf wanneer hij denkt aan zijn zoon. Want wat zou die jaloers zijn wanneer die zou weten wat hij aan het maken is. Bij iedere opdracht die de smid krijgt, doet hij zijn uiterste best om er iets moois van te maken, en dat heeft hij ook aan zijn beide zoons geleerd: doe wat je kunt, ook al vergt dit het uiterste van je.

Het smeedwerk van die ochtend was slechts een voorbereiding op hetgeen hij nu moet gaan doen. Hij heeft namelijk van zijn vaste ijzerhandelaar twee metalen gekregen die hij nog nooit eerder gezien had.

‘Dit is waarschijnlijk iets voor jou,’ had de man nog gezegd. ‘Niemand van de andere smeden die ik gesproken heb binnen het

koninkrijk, zag het zitten om dit met elkaar te verbinden. Toen dacht ik aan jou. Laat me weten hoe het gegaan is, want ik ben zeer benieuwd. Ik kan namelijk aan nog meer komen, maar ik weet niet of het werkelijk de moeite waard is.'

'Geef maar,' had de smid gezegd. 'Ik ben wel toe aan een nieuwe uitdaging.'

Het moment was aangebroken om ermee aan de slag te gaan, en hij voelt dat hij zin heeft om te beginnen aan deze uitdaging.

Volgens velen in het koninkrijk Totoka is Idalis de beste smid van het land. Zelf heeft hij die praatjes weleens gehoord, maar hij hecht er geen waarde aan en gelooft er geen enkel woord van. Hoe dan ook, ook al heeft hij er geen weet van, toch gaan de mooiste en moeilijkste opdrachten naar hem toe. De meeste ridders van het koninkrijk dragen wel iets wat de smid gesmeed heeft.

Wanneer Sander zijn vader hoort fluiten, kijkt hij op.

... hoe kan vader nu fluiten – daarnet was hij hartstikke chagrijnig tegen mij...

De jongen staat op. Hij doet een paar passen naar de deur van het huisje, stopt dan en draait zich om. Dan bedenkt hij zich. Hij draait terug en loopt naar de deur. Hij voelt de kou van de deurklink in zijn hand, en hij hoopt dat de ontvangst door zijn vader warmer zal zijn dit keer. Langzaam drukt hij de klink naar beneden. Alsof er niets aan de hand is, wandelt hij de smederij binnen.

Zijn vader stopt gelijk met fluiten. Het hameren gaat gewoon door in hetzelfde gelijkmatige ritme.

'Wat kom je...?'

De stem van de smid hapert vanwege het geluid waarmee de smidse zich vult. Zowel vader als zoon hoort hoe de klank van het metaal door het hameren verandert. De ruimte vult zich ermee. Het lijkt op een vreemd soort gezang.

Sander, die naar zijn vader toe liep, is bij het horen ervan gelijk stil blijven staan.

'Wat is dat voor geluid, vader?'

'Ik weet het niet, jongen, ik heb het nooit gehoord.'

'Waar komt het vandaan?'

'Volgens mij van het metaal.'

Wanneer de hamerslagen stoppen, stopt ook het gezang en vult de smidse zich met een warme stilte die hen beiden als een cape omarmt. Vader en zoon kijken eerst naar het metaal en dan naar elkaar.

‘Por het vuur op!’ gebiedt zijn vader iets harder dan hij bedoelt.

Sander loopt naar de blaasbalg en even later laait het vuur weer op. Idalis legt het metaal in het vuur. Beiden zien hoe het ijzer rood begint te worden.

Wanneer een schelle klank de smederij vult, willen vader en zoon naar hun oren grijpen vanwege de pijn die het doet, maar ze doen het niet. Sander blijft de blaasbalg hanteren en Idalis laat de tang waarmee hij het voorwerp vasthoudt niet los. Hij haalt het voorzichtig uit het vuur en legt het op het aambeeld. Zonder dat hij er een klap op gegeven heeft, verandert de toon van het gezang. Het wordt warmer, intenser, vloeiender.

‘Het metaal zingt,’ roept vader boven de heldere tonen uit.

‘Hoe kan dat, vader?’

‘Ik heb er enkel verhalen over gehoord. Mijn vader heeft ze weer van zijn vader en die weer van zijn vader. Die verhalen zijn al zo oud, dat ik ze nooit wilde geloven. Voor mij is dit de eerste keer dat ik het zelf hoor.’

Idalis legt het voorwerp nog even terug in het vuur. Wanneer het opnieuw gloeiend heet is, legt hij het op het aambeeld en gaat het opnieuw te lijf. Bij de eerste aanraking met de hamer begint het metaal te kronkelen alsof het een slang is. Bij iedere volgende slag weet de smid waar hij het metaal moet raken om het te stemmen. Vader en zoon horen allebei hoe de klanken steeds weer veranderen van toon. De hoge verdwijnen, om langzaam over te gaan in diepe, warme klanken die een genot zijn voor het oor.

Hoe helderder de klanken klinken, hoe feller de slagen van de smid worden. Het ritme van het hameren zet zich om in een prachtige melodie. Het metaal vormt zich niet naar de hamerslagen, maar meer nog naar de vorm die er van het begin af aan al in gezeten heeft. Het is net of het al weet wat het moet gaan worden.

Twee, drie, vier minuten verstrijken en al die tijd vult het gezang van het metaal de smederij en de twee paar oren. Wanneer het geluid zachter wordt, horen ze hogere tonen tot die bijna niet meer hoorbaar zijn en langzaam weg lijken te sterven.

Sander kijkt naar zijn vader, Idalis naar zijn zoon. Beiden zijn stil geworden. De smid maakt het werk af en beiden staren naar wat er op het aambeeld ligt, maar zeggen een tijdje geen woord.

‘Kwam je iets vragen?’

De stem van vader klinkt zachtjes, maar ook eerbiedig voor wat er net gebeurd is. Het zingen van het metaal heeft een gevoelige snaar bij hem geraakt.

‘Ik weet het niet meer, vader.’

Wanneer Sander na deze vraag de smederij rondkijkt, begint hem langzaam weer te dagen wat hij kwam doen. Hij wilde opnieuw een blik werpen in het donkere hoekje. De smeedkunst van zijn vader had hem echter zo in haar greep dat hij de glinstering even vergeten was. Nu het weer tot hem doordringt, probeert hij zo onopvallend mogelijk naar het hoekje van de smederij te schuifelen. Steels werpt hij een schuine blik en wat hij ziet gaat zijn stoutste dromen te boven.

Wanneer vader opkijkt van zijn werk, kijkt Sander net in diens richting. Het is goed dat het niet al te licht is in de smederij, anders had zijn vader de twinkeling in de ogen van zijn zoon zeker opgemerkt.

Hij wil nog iets vragen aan zijn vader, maar doet het niet. Het magische moment van daarnet wil hij voor zijn vader niet verstoren. Zo rustig als voor hem nu mogelijk is, loopt hij de smederij uit, maar innerlijk voelt hij dat hij wel zou willen gillen van genot en zou kunnen rennen van plezier.

Buitengekomen ziet het tuintje er ineens heel anders uit. De bloemetjes in de bloembak hebben hun hoofdjes gedraaid in de richting van de zon. De kleur is veel voller dan toen hij daarstraks hier stond. Opgewekt gaat Sander op zoek naar zijn broer Maarten. Op straat loopt hij hem tegen het lijf. Het valt Maarten op dat zijn broer in een goede bui is.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ vraagt hij.

‘Kom mee,’ zegt Sander. ‘Als ik je vertel wat ik vandaag meegemaakt heb, dan geloof je je oren niet.’

Maartens nieuwsgierigheid is gewekt. Hij volgt zijn oudere broer op de voet.

‘Toen ik vanmorgen vader moest helpen, stuurde hij me gelijk weg nadat hij klaar was.’

‘Hmm.’ Maarten trekt een bedenkelijk gezicht. ‘Dat is helemaal niets voor vader.’

‘Dat dacht ik ook. Ik ben teruggegaan.’

De rest fluistert Sander in het oor van zijn broer. Hij wil niet dat iemand ook maar iets hoort.

Hij ziet hoe de mond van zijn broer openvalt.

‘Weet je het zeker?’

‘Twijfel je aan mijn ogen en mijn oren?’ zegt Sander nijdig.

‘Nee, maar ik kan het bijna niet geloven. Ik wil het ook zien.’

Samen lopen ze terug, omdat Maarten niet meer kan wachten om de smederij binnen te gaan en te kijken op de plaats die hij gisteren met zijn broer nog helemaal leeggehaald en schoongemaakt heeft.

Sander houdt hem echter tegen.

‘Doe het niet. Het valt te veel op.’

Maarten laat zich niet meer tegenhouden. Als kleine jongen van acht jaar wil hij weten of het klopt wat zijn oudere broer vertelt. Voordat hij de smederij in kan lopen, wordt hem de weg versperd.

‘Wacht! Ik heb een plannetje bedacht.’

Samen spreken ze het plan door. Sander zal zijn vader afleiden terwijl Maarten op zijn gemakje kan rondsnuffelen.

‘Wat moet dit worden, vader?’ hoort Maarten zijn broer vragen, wanneer ze samen de smederij binnenkomen.

‘Je hebt me vanochtend toch geholpen, dus weet je wat het gaat worden,’ antwoordt Idalis raadselachtig.

‘Hè? U hebt helemaal niet verteld wat het gaat worden. U hebt alleen maar gevraagd om de blaasbalg te bedienen.’

‘Is dat zo? Nou, daar weet ik helemaal niets meer van.’

Ondertussen heeft de jongste zoon van de smid het donkere hoekje bereikt. Het vuur is getemperd en dat maakt het voor hem lastig om te zien wat er ligt. Hij buigt zich voorover om meer te kunnen zien. Hierdoor ziet Sander niet hoe de ogen van Maarten bijna uit zijn hoofd rollen. Op onverklaarbare wijze voelt hij hoe zijn arm zich uitstrekt naar hetgeen er ligt.

Gekraak klinkt op. De deur die de smederij met het huisje verbindt, gaat open. Mariken, de moeder van Sander en Maarten, komt de werkplaats binnen.

‘Idalis en Sander, komen jullie eten?’ vraagt ze terwijl ze rondkijkt of Maarten er ook is. ‘Sander, weet jij waar je broer is?’

‘Ik ben hier, moeder.’

Hierbij kijkt Sander vreemd op. Hij ziet zijn jongere broer ineens bij de deur van de smederij staan. Maarten doet net of hij binnen komt lopen vanaf de binnenplaats. De beide broers volgen hun moeder het huisje in. De smid blijft achter. Tien minuten later komt hij ook het huisje binnen en hij schuift bij de andere drie aan tafel.

‘Heb je het gezien?’ vraagt Sander aan Maarten na het eten als ze op straat staan.

‘Of ik het gezien heb. Hoe kun je dat nu vragen? Het is werkelijk fantastisch. Voor wie zou het zijn?’

‘Wat is je opgevallen?’

‘Ze zijn aan de kleine kant,’ zegt Maarten. ‘Kleiner dan de wapens die vader anders maakt voor de ridders.’

‘Dus dan moeten ze voor een jonger iemand bestemd zijn.’

‘Als er in het kasteel een prins zou wonen, dan zou ik het wel weten,’ zegt Maarten.

‘Maar in het kasteel woont geen prins, wel een prinses. Volgens mij is het voor een ridder die een of twee zoons heeft.’

‘Ik wou dat ik een van die zoons was. Wat zou ik het graag vasthouden. Jij niet, Sander?’

‘Wat dacht je dan? Ik ook, natuurlijk. Het is prachtig. Ik wil het nog een keer zien. Trouwens, ik zag dat jij je hand ernaar uitstak.’

‘Ik heb mijn hand niet uitgestoken,’ zegt Maarten, zich van niets bewust. ‘Zullen we terug naar binnen gaan? Misschien dat we het nog een keer kunnen zien.’

‘Nee,’ zegt Sander. ‘Dat valt te veel op.’

‘Je hebt gelijk.’

‘Ik denk dat ik weet voor wie het wordt,’ doet Sander geheimzinnig.

Maarten kijkt naar zijn broer. Rond de mond van zijn broer ziet hij langzaam een raadselachtige glimlach ontstaan.

Op Het Kasteel

‘Maarten, Sander,’ roept Idalis de volgende dag door de half geopende deur die op het binnenplaatsje uitkomt. ‘Ik heb vandaag jullie hulp nodig.’

De twee broers stormen de smederij binnen. Allebei zijn ze met hun gedachten bij het wapen dat ze gisteren gezien hebben en ook bij vader die zo geheimzinnig deed. Daar hebben ze gisteren in bed nog lang over na liggen praten, tot hun vader naar boven schreeuwde dat ze moesten gaan slapen.

‘Willen jullie iets voor mij halen?’ vraagt de smid.

Maarten treuzelt wat. Hij wil eigenlijk niet weg van de smederij, zeker niet nu ‘hun schat’ zo dichtbij ligt. Iedere keer wanneer de jongens over het voorwerp in de smederij praten, noemen ze het ‘hun schat’.

‘Wat moeten we doen, vader?’

Maarten kijkt zijn broer aan alsof hij wil zeggen: wat vraag je nu?

‘Op het kasteel ligt een pakje voor mij klaar. Ik had het gisteren al moeten halen, maar ik had geen tijd. Willen jullie dat voor mij doen?’

‘We doen het gelijk, vader.’

Nu is het niet Sander die antwoord geeft, maar Maarten. Dit keer kijkt die zijn broer verbaasd aan.

‘Wat doe jij nou!’ zegt Sander tegen Maarten als ze op weg gaan naar het kasteel. ‘Je wilde toch niet?’

‘Nee, eerst niet. Maar toen ik hoorde dat we naar het kasteel mochten, veranderde dat. Nu krijgen we de kans om het vanbinnen te zien. Rik en Joost zullen stikjaloers zijn als ik hun vertel dat ik binnen de muren van het kasteel ben geweest.’

Maarten heeft gelijk. Sander wil zijn gedachten tot rust laten komen en misschien dat dit zal lukken als ze binnen de muren van het paleis van hun koning zijn en hij niet meer denkt aan het voorwerp in de smederij.

Blindelings weten de twee broers door de wirwar van steegjes en straatjes de weg naar het kasteel te vinden. Wanneer ze hun kuiten beginnen te voelen, weten ze dat de straat die ze nu nemen langzaam begint te stijgen. Dit komt doordat het kasteel van koning

Maanster op een kleine heuvel gebouwd is. Daarachter rijst de heuvel nog verder op, zodat het kasteel vanaf die kant onneembaar is.

Vanwege de drukte van de markt stelt Sander voor om die te vermijden door de smalle steegjes te nemen. Op die manier komen ze langs het leukste gedeelte van de stad. Een smalle trap leidt hen dan naar boven. Soms doen ze hier weleens een wedstrijdje. Dan neemt Sander de trap en Maarten de omweg of andersom en kijken ze wie er het eerst boven of beneden is. Ze zijn er al uit dat naar boven toe sneller gaat via de trap en naar beneden via de omweg, maar steeds als het kan, doen ze het erom, ook al is het alleen maar voor de lol die ze eraan beleven.

Eenmaal boven aan de trap gekomen kijken ze gelijk uit op de ophaalbrug met het daarachter gelegen poortgebouw. De slotbrug is neergelaten. Voor het eerst van hun leven mogen de twee broers het voorhof van het kasteel betreden. Vaak hebben ze al gefantaseerd hoe het zou zijn om daar te lopen. Hun vader is er al meerdere keren geweest en die heeft het wel aan hen beschreven, maar dat is toch anders dan het zelf zien met eigen ogen. Ze kunnen niet wachten tot ze de ophaalbrug overgestoken zijn.

Die grote dag om het kasteel van dichtbij te zien, is eerder aangebroken dan ze gedacht hadden. De beide broers manoeuvreren zich tussen de karren door. Zonder treuzelen zet Sander als eerste een stap op de neergelaten slotbrug.

‘Hela! Waar gaat dat naartoe?’ schreeuwt een van de wachten.

Sander begint te stotteren.

Maarten weet dat zijn broer soms niet zo vlot uit zijn woorden komt en geeft snel antwoord.

‘We hebben een opdracht,’ zegt hij ferm.

De schildwacht schiet in de lach.

‘Zo! Jij hebt een opdracht,’ spot de andere schildwacht. ‘Toe maar, en wie is die opdrachtgever dan wel: de koning?’

Maarten laat zich door de spotternij niet van de wijs brengen.

‘Nee, de opdrachtgever is niet de koning, maar mijn vader.’

‘En wie is jouw vader?’

‘Mijn vader is de beroemde smid Idalis,’ zegt Sander, die ondertussen zijn stem weer hervonden heeft.

‘Zo, is dat jullie vader! Moet ik dat geloven?’

Maarten en Sander zijn uit het veld geslagen. Hier hadden ze niet op gerekend. Ze hadden gedacht dat ze zonder meer toegelaten zouden worden tot het kasteel.

‘Kom, maak dat je wegkomt,’ broemt de eerste schildwacht.

‘M-maar,’ begint Maarten.

‘Hebben jullie het niet gehoord?’

Sander aarzelt. Vader zal het niet leuk vinden wanneer ze met lege handen thuiskomen.

‘Staan jullie hier nu nog!’ zegt de tweede schildwacht boos. Hij dreigt met de lans die hij in zijn hand vasthoudt.

Van de plotselinge steekbeweging schrikt Sander. Hierdoor verliest hij zijn evenwicht en valt hij op de ophaalbrug. Precies op dat moment komt er een koets met vier paarden de brug op gereden.

‘Kijk uit!’ wordt er geschreeuwd.

Een van de hoeven van de ingespannen paarden slaat hard naast het hoofd van de jongen op de houten balken. Sander ziet de wielen van de koets op zich afkomen. Zo vlug als hij kan rolt hij weg en zo kan hij voorkomen dat zijn benen onder de wielen van de koets terechtkomen.

De koetsier trekt uit alle macht aan de teugels. De voorste paarden steigeren. Met een schok komt de koets tot stilstand. De koetsier maant zijn paarden tot kalmte.

‘Alles goed?’ roept de koetsier terwijl Maarten zich over Sander heen buigt.

‘Niets aan de hand, heer!’

De koetsier, die ook erg geschrokken was, begint hard te lachen.

‘Ik ben geen heer, ik ben een koetsier. Ik had je te laat gezien. Waar kwam je zo plotseling vandaan?’

‘Een van die schildwachten stak zijn lans naar ons uit. Ik schrok hier erg van en viel op de ophaalbrug,’ vertelt Sander.

‘We zijn weggestuurd door die mannen daar.’ Maarten wijst naar de twee schildwachten die een andere kant uit kijken alsof ze van niets weten.

‘Wat komen jullie hier doen?’ vraagt de koetsier belangstellend. ‘Je weet toch dat je niet in de buurt van het kasteel mag komen.’

‘Dat weten we, maar we zijn hiernaartoe gestuurd door onze vader. We hebben een opdracht op het kasteel,’ zegt Sander vol trots.

‘Een opdracht op het kasteel. Tjongetjonge. Dat is wat. Mag ik dan weten hoe jullie vader heet?’

‘Onze vader heet Idalis. Gisteren heeft hij een boodschap van het kasteel ontvangen. Er ligt iets klaar voor hem en hij vroeg aan ons of wij dat op wilden halen, omdat hij zelf zo weinig tijd heeft.’

De koetsier buigt zich uit nieuwsgierigheid naar voren.

‘Wat moesten jullie ophalen?’ vraagt hij fluisterend.

Sander weet even niet meer wat hij zeggen moet.

‘U moet ons geloven,’ probeert Maarten.

‘Ik geloof jullie wel. Ik kan me herinneren dat ik jou eerder gezien heb,’ zegt hij tegen Sander. ‘Waarschijnlijk toen ik wapens bij jullie vader op kwam halen, of voor iets anders. Weten jullie wat, klim maar bij mij hier boven op de bok. Ik zal in het kasteel wel uitzoeken wat er voor jullie vader daar klaarligt.’

De koetsier steekt zijn hand uit en helpt eerst Sander en daarna Maarten op de bok.

‘Hé, wat moet dat?’ schreeuwt de schildwacht die met zijn lans dreigde.

De koetsier buigt zich voorover naar de schildwacht.

‘Als ze over een uurtje nog niet terug zijn, sla dan alarm. Dan is namelijk het koninkrijk echt in gevaar.’

Glimlachend kijkt de koetsier naar Sander voordat hij de paarden de zweep geeft. De schildwacht is met stomheid geslagen. Maarten heeft de neiging een lange neus te trekken naar de schildwachten. Maar zo ver komt hij niet.

‘Kijk om je heen!’ zegt zijn broer terwijl die hem in zijn ribben port met zijn elleboog.

De koetsier stuurt de koets over de ophaalbrug onder het slotgebouw door. Het ijzeren valhek met de vervaarlijke punten is vlakbij nu de twee broers zo hoog op de bok zitten. Sander kan een van de punten bijna aanraken. Even verdwijnen ze in de donkerte om daarna op het door de zon beschenen grote voorhof van het kasteel uit te komen.

‘Wat heb jij voor een mooi vrachtje bij je?’ vraagt een man aan de koetsier, wanneer de koets richting de stallen rijdt. De man heeft een grote glimlach rond zijn mond. Sander mag hem gelijk.

‘Goed dat ik je tegenkom, Edra. Ik heb je net nodig. Dit vrachtje zijn de twee zonen van smid Idalis.’

‘Aha,’ zegt Edra. ‘Jullie komen de tekeningen ophalen.’

De twee broers kijken elkaar verbaasd aan.

‘Dus daar moesten we om,’ zegt Maarten.

‘Kom van de bok af, jongens,’ zegt de koetsier. ‘Ik moet mijn koets wegbrengen.’

Sander en Maarten springen van de koets af.

‘Loop maar gelijk met mij mee,’ zegt Edra. ‘Ik ben de zwaardmeester van koning Maanster. Ik ben blij om kennis te

maken met de zoons van de beste smid van het rijk.’

De twee broers hebben al veel over hun vader gehoord. Vader zelf gelooft de verhalen nooit, maar zouden ze dan toch waar zijn als de zwaardmeester van de koning dit zegt?

Edra steekt het voorhof in hoog tempo over. Voor de jongens gaat het veel te vlug. Ze willen om zich heen kijken en zich verwonderen over wat er allemaal hier op het voorhof gebeurt. Bij een deur staat de zwaardmeester stil. Hij houdt de deur open tot de beide broers gepasseerd zijn.

‘De trap op, jongens, en dan de eerste deur aan je rechterkant. Ga daar naar binnen!’

Maarten vliegt de wenteltrap op. Hoe eerder hij boven is, hoe meer hij kan zien, denkt hij. Eenmaal bovengekomen valt het tegen. Op de verdieping waar hij op uitkomt zijn maar twee deuren. De wenteltrap gaat verder. Ietwat teleurgesteld opent hij de deur die Edra aangewezen heeft. Dat gevoel verdwijnt snel wanneer hij de ruimte binnengaat. Sprakeloos blijft hij staan en hij hoort Sander en de zwaardmeester niet eens binnenkomen.

Alle muren van de kamer hangen van onder tot boven vol met wapens. Maarten herkent speren, lansen, maar ook stokken met vreemde punten eraan. Langs de wanden zijn rekken aangebracht. Alles hangt netjes gerangschikt. Zo veel wapens heeft hij nog nooit bij elkaar gezien. Ook Sander wordt er stil van.

Edra geniet van de glimmende oogjes van de jongens.

‘Dat hadden jullie niet verwacht, hè!’

‘Nee, zwaardmeester Edra,’ zegt Sander.

Maarten loopt voorzichtig de kamer rond. Hij wil alles aanraken.

‘Doe maar niet,’ zegt Edra. ‘Hier heb ik iets wat je wel mag aanraken.’

Vlug komt Maarten dichterbij. De zwaardmeester haalt een doek van een groot voorwerp af.

‘Een schild?’ vraagt Sander.

‘Van wie is het?’ vraagt Maarten. ‘Is het van ridder Joske?’

‘Nee, jongen. Het is niet van de grootste ridder van ons rijk.’

‘Het is prachtig,’ zegt Sander.

‘Dit schild is niet gemaakt door jullie vader. Het is al heel oud. Koning Maanster wil aan jullie vader vragen om voor al zijn ridders zo’n schild te maken.’

‘Waar komt het vandaan?’ vraagt Sander.

‘Dit schild komt uit het keizerrijk Nanaab,’ antwoordt Edra.

‘Mogen we het echt aanraken?’ vraagt Maarten.

Edra knikt.

Maarten steekt snel zijn kleine handje uit. Hij wil het eerder aanraken dan zijn broer. De jongens zien een kasteel op het schild. Het is gemaakt van een andere kleur metaal dan het schild zelf.

‘En hier heb ik de tekening voor jullie vader. Als het hem lukt, zal hij meer van deze opdrachten krijgen.’

Zwaardmeester Edra ontrolt een tekening waarop een schild getekend staat met in het midden een prachtige zwaan.

‘Dit is voor ridder Joske! Die heeft een zwaan op zijn kleren.’

‘Stil, Sander. Dit is nog geheim. Niemand mag het weten. De koning wil dit schild schenken aan zijn belangrijkste ridder voor al zijn bewezen diensten.’

‘We zullen het aan niemand vertellen, hoor!’ zegt Maarten.

‘Dat geloof ik ook wel.’

‘Heeft vader dit schild al gezien?’ vraagt Sander.

‘Hij heeft het gezien,’ antwoordt Edra.

‘Hoe vond hij het?’

Maarten kan er maar niet van afblijven. Zijn vingers strijken over het metaal. Hij voelt geen verschil tussen het kasteel en de rest van het schild. Alles vloeit in elkaar over.

‘Jullie vader vond het net zo mooi als jullie. Trouwens, is jullie vader al klaar?’

Sander kijkt van Maarten naar zwaardmeester Edra.

‘Wat bedoelt u?’ vraagt hij.

‘Eh, eh, nou, gewoon... Of hij, eh... Of hij tijd heeft om dit te maken.’

‘Natuurlijk heeft hij hier tijd voor.’ Maartens hand glijdt nog een keer over het gladde metaal zonder dat hij het zelf in de gaten heeft.

Edra rolt de tekening vlug op en overhandigt deze aan Sander.

‘Kom, jongens, ik heb nog meer te doen.’

Hierbij duwt de zwaardmeester de twee broers voor zich uit de wapenkamer uit. Maarten werpt nog een blik achterom voordat de deur in het slot valt.

‘Jullie komen er wel uit, hè!’ zegt Edra bij de deur die uitkomt op het voorhof. Hierna beklimt hij de wenteltrap terwijl de twee door de deur gaan.

‘Wat deed die zwaardmeester Edra ineens raar. Vond je dat ook niet?’ vraagt Sander aan zijn broer.

Maarten trekt zijn schouders op. Nu Edra niet meer bij hen is, kan hij op zijn gemak het grote voorhof van het kasteel in zich opnemen. Het is een komen en gaan van mensen. Van alle kanten

lopen ze heen en weer. De twee broers gaan even zitten.

‘Als we daar Maarten en Sander niet hebben.’

Verbaasd kijken de jongens op. Recht in het gezicht van de koetsier.

‘Is het gelukt, jongens?’

Sander zwaait met de rol in zijn hand.

‘Mooi, dan loop ik met jullie mee. Ik wil niet dat die schildwachten weer vervelend tegen jullie doen.’

Sander staat al op. Maarten wil niet.

‘Kom op, de koetsier heeft niet alle tijd.’

Met tegenzin volgt Maarten. Ze steken het voorhof over en lopen onder het poortgebouw door. Op de slotbrug nemen ze afscheid van de koetsier.

‘Wanneer gaat u weer met de koets rijden?’ vraagt Maarten nieuwsgierig.

‘Haha, je bent me er ook eentje. Je wilt weer meerijden zeker.’

De jongen knikt verlegen.

‘Soms kom ik bij jullie vader wat ophalen. Mocht dat nog eens gebeuren, dan zal ik aan jullie vader vragen of jullie eens mee mogen.’

‘Niet vergeten, hè?’

‘Nee hoor, dat zal ik niet vergeten,’ zegt de koetsier nog lachend.

Voordat Maarten verder loopt, draait hij zich om naar de twee schildwachten. Dit keer steekt hij wel zijn tong uit. De twee kijken verbaasd naar de jongens. Ze begrijpen er niets van. Wat goed kan kloppen, want de wacht is nog geen kwartier geleden gewisseld.